

omorganiseret, navnlig i Henseende til Omraadet, og som Følge deraf ogsaa i Henseende til Personalet.

Først har man været inde paa Tanken om at lægge visse Dele af Nørrejylland derunder; denne Tanke blev opgivet, og man tog saa fat paa den Tanke at henlægge Fyn derunder. Det sidste var jo for Modstanderne af Rettens Bevarelse den farligste Plan, idet den skaffede Retten et nogenlunde anseligt Omraade og ogsaa et nogenlunde fyldestgørende Personaletal, men ganske vist kun paa Papiret, i Praksis vilde denne Ret hurtigt vise sig at have en særdeles uheldig Konstruktion, som i Virkeligheden vilde gøre den til to smaa bitte Landsretter. Personlig tror jeg derfor, at Udviklingen meget hurtigt vilde have ført til, at Retten var blevet samlet i Odense.

For at anbringe en Landsret i Odense kan der jo anføres en Række gode Argumenter, men de maa efter min Mening vige for den afgørende Betragtning, at man nu en Gang ved Givelsen af Retsplejereformen er slaaet ind paa at bygge paa de to store Landsretter. Flertallet har derfor ment, at Nedlæggelsen af Søndre Landsret vilde betegne den heldigste Fortsættelse af den en Gang fastlagte Udviklingslinie. Vi finder, at Spørgsmaalet bør afgøres nu, saavel Befolkningen som Rettens Personale har et billigt Krav paa ikke fremdeles at holdes i Uvished med Hensyn til Afgørelsen. Øjeblikket er i personel Henseende gunstigt, da Rettens Personale i Øjeblikket er mindre end normalt.

Sluttelig skal jeg bemærke, at den Besparelse, man paaregner at naa ved Rettens Nedlæggelse, af Ministeriet er opgjort til ca. 100 000 Kr. aarlig, altsaa betydelig højere end den Beregning, der er anstillet af den foregaaende Justitsminister.

Med disse Bemærkninger er jeg færdig med §§ 1, 4 og 21—23, der alle drejer sig om de sønderjydske Forhold. De Paragraftal, jeg nævner, er Ændringsforslagets.

I Forbindelse med dette Spørgsmaal staar det fra Fyns Side rejste Spørgsmaal, om man, naar man ikke fik en Landsret derovre, da ikke kunde faa en Afdeling af Østre Landsrets Kontor anbragt i Odense. Ogsaa til Fordel for dette er der anført en Del Argumenter, som ingenlunde alle er daarlige, forekommer det mig, men Argumenterne mod synes Flertallet at være stærkere, og ikke mindst har det vejet til, at Østre Landsrets Præsident i en Forhandling i Udvalget har erklæret sig villig til at søge paa den bestaaende Ordnings Grund at imødekomme

en Del af de Ønsker, som man fra Fyns Side søgte imødekommet ved Oprettelsen af dette Kontor.

Jeg kommer dernæst til det andet Hovedpunkt af de tre, hvoraf det Forslag, som nu foreligger, bestaar, nemlig en Række Paragraffer, der sigter til at udvide Umidelbarhedsprincippet ved Landsretterne. Man har givet en udvidet Adgang for Landsretterne til at rejse, og man har givet en udvidet Adgang for Landsretterne til Afhøring af Vidner og Parter, selv om de ikke under Sagens tidligere Behandling har været afhørt. Det sidste betegner mere en Fastlaaen i Lovens Tekst af en allerede paabegyndt Praksis end en egentlig Nydannelse. Det samme gælder for saa vidt ogsaa Beføjelsen til at rejse, idet man fra Landsretternes Side har vist sig imødekommende overfor det Ønske, som har været fremme om at faa Landsretterne til at rejse ud. Efter mit Skøn har man gjort det i ret betydeligt Omfang; som Eksempel paa, hvorledes man har imødekommet dette Ønske, ogsaa udenfor de Tilfælde, hvor Hensynet til Vidner og Parter kunde tale derfor, skal jeg nævne Ryslinge-Sagen, der blev foretaget ovre i Odense, skønt der ikke var nogle Parter eller Vidner at afhøre, men den blev foretaget dér ud fra den Betragtning, at det var Befolkningen derovre, som i særlig Grad var interesseret deri, og at den derfor havde et naturligt Krav paa at kunne overvære Sagens Behandling ved Retten.

Overensstemmende med de Betragtninger, jeg her har nævnt, har Udvalgets Flertal tiltraadt det oprindelige Lovforslags § 4, Ændringsforslagets § 3, der saaledes er blevet, om jeg saa maa sige, Fanen for denne Serie af Paragraffer, og derfor vil man ogsaa i den Oversigt, som Udvalget har udarbejdet for at lette Medlemmerne Forstaaelsen af, hvilke Paragraffer i det oprindelige Lovforslag der er gennemført, og hvilke der er udskudt, finde en Række Henvisninger, hvor der staar, at en Paragraf er en Følge af Ændringsforslagets § 3, dette „Følge“ skal altsaa ikke tages alt for bogstaveligt; det betyder blot, at vedkommende Paragraf hører hen til denne Serie af Ændringsforslagsparagraffer.

Disse Paragraffer er subsidiært tiltraadt af det socialdemokratiske Mindretal; dette gælder §§ 2, 3, 6, 7 og 9—19, det vil sige 15 af Ændringsforslagets 23 Paragraffer. Endvidere kan jeg ikke tænke mig, at det socialdemokratiske Mindretal kan have noget mod § 5. Man vil altsaa se,